Я вже починав втрачати терпець, коли у двері подзвонили. Швиденько клацнув замком.

— Нарешті,— зрадів, угледівши Сашка Мартиненка, з яким ми зібралися йти на риболовлю.— Чому так довго? Запізнюємося!

Сашко відмахнувся:

— Встигнеш.

— Та ти що,— серджуся.— Через десять хвилин автобус відходить!

Сашко вдав, що не чує мене. Ніби це не до нього, а горохом об стіну.

— Вудки зібрав? — питає, оглядаючи мої снасті.

— Не забув. Це лише мисливці інколи поспішають на полювання без рушниць.

— Скільки?

— Що скільки?

— Вудок скільки?

— Чотири.

— А мені?

— По дві кожному.

Сашко задумався.

— А не мало?

— Вистачить! — розсердився я.— Ходімо.

Мартиненко категорично заявив:

— Поспішиш — людей насмішиш. Треба вдома все перевірити, щоб потім на річці за вухом не чухати.— І, подумавши, поцікавився: — Як з наживкою?

— В коробці.

— Коробка металева?

— Звичайно, від цукерок.

— А дірки є?

— Є. Для вентиляції.

— Давай поглянемо.

Я відкрив коробку, і з неї почали виповзати черв'яки

— Все в нормі,— похвалив мене Сашко. — Живі. Будуть вимахувати хвостами. Пильнуй, щоб коробки не переплутав. Не взяв із цукерками.

— Дурень я, чи що? — запитую і закидаю на плече вудки в чохлі.

Проте виявилось, що Мартиненка не так просто випхати з хати.

— Торбу на рибу взяв?

— Ось,— показую.

— Дай-но перевірю, чи немає дірки. А то ловитемемо, а вона спокійнісінько у воду тікатиме. Були випадки.

— Від мене нікуди не дінеться,— запевняю.— Прямо на сковорідку потрапить.

— Відро, звичайно, краще,— розмірковував Володька.

— А куди його всунемо?

— Вередливий ти,— важко зітхнув він.

Я від такого нахабства аж похлинувся.

— Морочиш мені голову, а інших обзиваєш,— заскреготів зубами.— Де твій рюкзак? Чи ти думаєш, що я твої речі на шиї носитиму?

— Не про мене мова,— поглянув Сашко на мене призирливо.— Перевірка, я тобі казав, не завадить. Іще згадаєш мене.

Помітивши, що я вже ладен полізти у бійку, поцікавився:

— Дощ буде чи ні?

— Синоптики обіцяють ясну погоду.

— Все може бути. Плащ узяв?

Плаща я, на жаль, не взяв. Довелося терміново лізти до гардероба.

— Усе? — питаю.

— Ні! Як із харчами?

— Не хвилюйся, вистачить.

— Конкретніше.

— Бутерброди. Чотири огірки. Помідори, котлети.

— Сіль узяв?

— Узяв.

— Сірники? — не вгавав Сашко.

— Навіщо?

— Вогнище розкласти. Одяг просушити, відігрітися.

Довелося взяти й сірники.

— Аптечка швидкої медичної допомоги є?

— Я остовпів.

— Хворіти не збираюся.

— На річці нежить або запалення легенів схопити швидше, ніж карася впіймати.

— Ти думаєш?

— Звичайно. Слухай старших.

Сашко був старший від мене на 16 днів. Він поліз до нашого столика і, висунувши шухляду, швиденько підібрав потрібні медикаменти.

— Ось оце,— показує,— від кашлю, а оце — від температури. Приймати три рази на день після їди по одній таблетці. Не переплутаєш?

Для переконливості він ще раз популярно пояснив, що і як робити. Розіклав таблетки мені по кишенях. Повчав він мене з таким виглядом, ніби був професором медицини.

— Сашку! — кажу тремтячим голосом.— Іще кілька хвилин — і твої лекції і таблетки від простуди мені будуть не потрібні.

Мартиненко здивувався:

— Чому?

— Знадобляться краплі від серця, а то й "швидку допомогу" доведеться викликати.

— Переживеш,— сказав він і опустив очі вниз.— Що в тебе на ногах?

— Черевики,— відповідаю.

— Надінь чоботи.

— У мене немає.

— Знайди.

Насилу його умовив, що ловити можна і в черевиках, що там річка, а не болото, і береги сухі.

Завдавши на плече рюкзак, я почав потроху тиснути на Сашка, щоб виштовхнути його в коридор.

Проте Сашко щосили опирався, щоразу вигадуючи нову причіпку.

Кинувши на підлогу речі, я схопив його за грудки.

— Так ми їдемо по рибу чи ні?

Мартиненко пручався, так що ґудзики посипалися.

— Я прийшов,— сказав він.— Я п-п-ри-йшов тобі сказати, що мене по рибу не відпускають.

І, грюкнувши дверима, пішов геть.

Під вікнами прохурчав автобус.